

der vilde trænge ind i de særlige Forhold, og disse skulde være af den Betydning og den Beskaffenhed, at den Fællesforfatning, paa hvilken vi nu gaae ind, ikke længere kan bevares, ikke kan stee sin Fyldest, da kan Slesvig ikke drages med med noget Skin af Ret. Dersom den Tid maatte komme, kan det ikke stee, som stete i Forsonings Dage, hvor man sagde, at der var Uret paa begge Sider, idet der var Oprør paa den ene Side og ultra overdrevne Dansthed paa den anden Side, Overgreb i Slesvigs Ret; da vide vi, hvorvidt et danske Monarchi rækker, da vide vi, at det gaaer til Eideren, og derfor gjentager jeg den ærede Rigsdagsmands Ord, at man glemme ikke, at det er vore Modstandere, Slesvigholstenerne, man skal møde med ærlig Fastholden af Monarchiets Tanke.

Ninestad: Det var iqaar, at den meget ærede Rigsdagsmand for Ribe Amts 2den Valgkreds (H. Hage) gav det velvillige Raad, at vi ikke saaledes skulde citere og samle Andres tidligere udtalte Ord, thi deraf meente han kom Intet ud. Det kan nu, som jeg troer, den meget ærede Rigsdagsmand vil indrømme, vist ikke være hans Mening, at det skulde gjælde for alle Tilfælde, da han jo selv holdt Citater i Haanden af en anden Rigsdagsmands Ord; der maa altsaa være Undtagelser i den Henseende. Imidlertid skal jeg indrømme, at, uagtet han blev stærkt opfordret, oplæste han dog ikke disse Citater. (H. Hage: Maa jeg bede om Ordet for en personlig Bemærkning.) Jeg er imidlertid dog nødt til endnu engang at vende tilbage til de Citater og Sammenstillinger, jeg engang tidligere har indladt mig paa, forsaavidt som det vil være i det høitærede Things Minde, at den høitærede Cultusminister gif

udenfor den Tid, hvor han havde betænkt at tale heri Thinget, paa Grund af min Fremtræden, og at han udtalte sig med en overordentlig stor Forbauselse og Forundring over det Foredrag, jeg havde holdt, en Forbauselse, der virkelig satte mig selv i Forbauselse; thi jeg troede, at jeg vilde faae noget ganske Overordentligt at høre om, hvilke Feil jeg havde begaaet. Jeg troer, det gif Mange her i Salen som mig, at de kom til at mindes det gamle Ord om Bierget, da det var meest i Vaande, for jeg kunde ikke finde den store Grund til Forbauselse som den høitærede Cultusminister, der endog gif dertil, at han fandt det rigtigt at give mig gode Raad angaaende min Opsørsel for Fremtiden. I hans Stilling synes mig dette mindre heldigt, da det jo er aabenbart, at den Ugtelse og Respect, jeg skylder ham i hans Stilling, gjør, at jeg ikke kan indlade mig paa at gjøre Gjengjæld; det synes mig ikke at være en aldeles rigtig Benyttelse af den overordnede Stilling, som han indtager. Han gif endog saa vidt, at han gav en Dom over mine Evner, forterede dem og meente, at jeg skulde anvende en vis Deel af dem og lade den anden Deel ligge; han sagde maaskee, at jeg ikke havde denne anden Deel, men det skulde vel kun være en humoristisk Excursion, hvorfor jeg ikke videre skal indlade mig paa den.

Rettelser i Steens Foredrag.

Nr. 30, Sp. 423, Lin. 5 og 18 f. n. „Løsteparagrapher“ rettes til „Lovparagrapher“
— — Sp. 424, Lin. 4 f. v.: samme Rettelse.